

## *Jasper Albinus - Ik ga naar Indonesië en neem mee. Tekst A (zonder uitleg)*

Uit: *Hardop* (Atlas Contact, 2019)

### **Ik ga naar Indonesië en neem mee**

Ik ga naar Indonesië en neem mee

twee paar schoenen, slippers, achternamen, foto's, een opvoeding, een waaier tegen de warmte

Ik ga naar Indonesië en neem mee

gebrekking Maleis, mijn Nederlandse ID-bewijs, een militair in mijn achterzak  
hij commandeert mij om universiteit te doen, om mijn grootste glimlach op te zetten,  
hard genoeg te lachen, altijd netjes gedag te zeggen, misschien groeten ze dan terug

Ik ga naar Indonesië en neem mee

afgeplukte taugé-staartjes, een halve vingerkoot water boven de rijst (altijd) en vergeet niet  
om de navelstrengen te bewaren van al je kinderen wanneer ze geboren zijn, ik denk dat het  
iets te maken heeft met familiestructuren die anders uit elkaar vallen

Ik ga naar Indonesië en neem mee

Alfred Birney, Reggie Baay, Sylvia Pessireron en een stapel lege bladzijdes

Ik ga naar Indonesië en neem mee

de vragen die ik opschreef in mijn rekenschrift:

waarom schoot opa op Indonesische soldaten? Waarom vertelt oma nooit over waar ze  
precies

vandaan komt en wat betekent schaamte als ik niet weet waarover ik dat moet  
voelen? vertel het me dan

Ik ga naar Indonesië en neem mee

de zichzelf omhoog gewerkte indo, netjes gestreken zondagskleding, het haar strak naar  
achter, geen langharige Molukker, geen Indische R, geen p voor een f, schoenen van het  
juiste merk, niemand wist waar het geld vandaan kwam

Ik ga naar Indonesië en neem mee

de verhalen over vroeger en toen we er daar nog om moesten lachen  
toen ik er achter kwam dat lachen een copingmechanisme is en dat er geen Nederlands  
woord voor coping bestaat

Ik ga naar Indonesië en neem mee

een tolk die trauma's kan vertalen, beide kanten op

Ik ga naar Indonesië en neem mee

de grappen van mijn oom, het geschater van mijn vader, de afscheidsbrief van mijn tante,  
ik heb die nooit gelezen, maar ik weet precies wat er in staat

Ik ga naar Indonesië en neem mee

schaamte. In de vorm van een vrouw die haar kinderen slaat. In de vorm van een vader die  
zijn vrouw slaat. In de vorm van kinderen die bang zijn

Ik ga naar Indonesië en neem mee

een tante die tijdens het paasdiner riep dat ze nooit kind is geweest. Mijn huilende  
moeder. Een vader die bleef zeggen dat het goed was dat we er eindelijk over praatten.

Al mijn neefjes en nichtjes zaten opgepropt bij elkaar in mijn slaapkamer, met allemaal  
dezelfde blik, dezelfde ogen met vragen die ze nooit beantwoord zouden krijgen, een stilte  
die zo lang was uitgerekt dat ik eventjes dacht dat ik mijn voorouders beneden aan de  
eettafel kon horen praten

Ik ga naar Indonesië en neem mee

een landkaart om alle graven op te zoeken. Het is immers makkelijker om met de doden te  
praten dan met de levenden

Ik ga naar Indonesië en neem mee

de vragen die ik dagelijks wegstop: zal ik mijn tante weer zien? (ik kijk naar boven) Zijn jullie  
eigenlijk trots op mij? En papa, op welke plekken doet het nog steeds pijn vandaag?

Ik ga naar Indonesië en neem mee

mijn oma in mijn achterhoofd van wie ik denk dat ze zou zeggen: adoe jong wat moet je dan  
toch in dat land? En ik zou antwoorden: zand oma zand, zoals jij ook altijd meenam, zodat ik  
dat kan strooien op uw graf, in elke hoek van de kamer kan leggen, zodat ik het even in mijn

palmen vasthoud en kan voelen hoe het is om uitgewaaid te zijn over meerdere landen  
Ik ga naar Indonesië en neem mee  
mijn moeder die leert om te gaan met mijn vaders verleden, een stilte die we eindelijk  
doorbreken en een voorouder in het lichaam van een jongen die terugkeert en zegt:  
laten we er eindelijk over praten